

Resebrev Nr 10

12-18 april 1982

PERIYAR-KODAIKANAL-PALNI -OOTY-MYSORE-BANGALORE

Efter en månad i Sri Lanka reser jag och min fotografkompis Helge genom natursköna trakter i södra Indien mitt i den hetaste perioden på året. Finner svalka i den idylliska bergsstad Kodaikanal på 2100 meters höjd i Tamil Nadu och systerstaden Ooty på toppen av ett annat berg. Färdades därefter till Mysore, en av Indiens vackraste städer helt dominerad av det ståtliga furstepalatset, och till Bangalore som ännu var en charmig lagom stor huvudstad i delstaten Karnataka. På vägen träffade vi många intressanta personer, däribland en svensk lyxliresare utan skrupler som tillåtits hyra ett av Svenska Kyrkans fantastiska missionärshus i Kodaikanal.

KODAIKANAL. Foto: Lars Eklund

April 1982						vecka 15
12	13	14	15	16	17	
Måndag Julius 102 82-04-12	Tisdag Artur 103 82-04-13	Onsdag Tiburtius 104 82-04-14	Torsdag Olivia 105 82-04-15	Freitag Patrik 106 82-04-16	Lördag Elise 107 82-04-17	
Annandag Påsk						
8	Pertins Lake	Kodaikanal	Kodaikanal	Palni -	Ooty -	Mysore -
9	- Kodaikanal,			Coimbatore	Mysore	Bangalore
10	via Kumily,			- Ooty		
11	och					
12	Bullagunda					
13						
14						
15			- Palni			
16						
17						
18						

18 Söndag
Veldemar
108 82-04-18

Bangalore

Barnaflyktning
Träffade om
Klassisk husset

Kodaikanal 14 april 1982

Befinner mig åter i Indiens sydligaste delstat Tamil Nadu, efter en veckas gästspel i den underbart vackra grannstaten Kerala (Resebrev 38). En del av en sexmånaders resa – 1 mars till 1 september – som frilansjournalist i Sydasiens. De första två månaderna i sällskap med fotografen Helge Rubin. Den 12 april korsade vi delstatsgränsen vid Periyar National Park efter att ha tillbringat två nätter i nationalparken med siktet inställt på bergsstaderna Kodaikanal och vidare till Mysore och Bangalore.

Periyar Lake blev nationalpark just detta år, 1982. Belägen i Västra Ghatsbergen alldeles intill gränsen mellan Tamil Nadu och Kerala är parken med 925 kvadratkilometer mest berömd för sina vilda elefanter, men det ska också finnas tigrar.

Helge och jag företog en tvåtimmars vandring tillsammans med guide och fyra andra turister. Fem elefanter var allt vi såg, på ganska långt håll dessutom. Tyvärr följde vi inte med någon båtfärd. Ett trevligt holländskt par vi lärde känna gjorde nämligen det på eftermiddagen och fick se mängder av djur.

Från Periyar ville vi vidare österut in i Tamil Nadu, med Kodaikanal som första mål. Först for vi med en buss fem kilometer till gränshbyn Kumily, dit respektive delstats lokalbussar går. Därifrån åkte vi med en buss till Periyakulam, nerför Kardemummabergen (jo, det odlas mycket kardemumma här) ned på slättlandet. Ny buss vidare till Batlagunda, och därifrån en buss som kom från Madurai och förde oss till Kodaikanal.

Paradismiljö för missionärer i Kodaikanal

Vi for brant uppför Kodaibergen, till Kodaikanal på 2100 meters höjd och med ett behagligt svenskt sommarklimat, svalt på natten och 20 till 22 grader på dagen. Det är en av de mest kända av engelsmännen anlagda sommarstäder – *resorts* eller *hill stations* – i Tamil Nadu dit den brittiska koloniala administrationen i Madras flyttade till under de heta sommarmånaderna. 1982 har Kodaikanal (som man oftast bara kallas Kodai) en befolkning på 17000 invånare.

Vi tog in på Kodai Lodge mitt i staden och avsåg att stanna där två nätter. På kvällen gick vi bara runt och kollade, men vi besökte också en mjölkbar där vi kunde avnjuta varm choklad och ostmackor för första gången sedan vi lämnade Sverige.

Staden är mycket utspridd och har flera kullar och bergstoppar med branta sluttningar och bedårande utsikter överallt, och är starkt präglad av européer. Hela staden anlades 1845 av britterna och runt om i trakten finns det kyrkor och kloster. Flera kristna missionärer verkar här och det finns en stor internationell internatskola för amerikanska och kanadensiska missionärsbarn. Även svenska missionärer har bott här tidigare men inte nu längre. Svenska kyrkan äger dock ännu ett antal fina stenhus i underbar miljö som nu hyrs ut, ofta till missionärer verksamma på andra håll i Indien som erbjuds semestra i det om svenskt sommarklimat påminnande Kodai.

Vi hittade också en tibetansk restaurang, Tibetan Wonderlands, vilket borgade för god mat. Många tibetaner har flyttat från Himalaya med hit till de sydindiska bergen, och lever på att sälja kläder, mattor och andra ting.

Här träffade vi på en märkvärdig svensk man som hyrde just ett av de svenska missionärs- husen och han bjöd oss med till huset som bar namnet Kullsveden. Vi tog en taxi dit, 3 kilometer från staden på ännu högre höjd och med fantastisk utsikt ner mot en liten sjö.

Svensk lyxliare hyr Kullsveden

Dick Nyström som han hette hade bott här i Kodai 4-5 månader om året varje år alltsedan 1978. Det året sålde han sin mäklarfirma i Sverige i samband med att skattemyndigheterna skönstaxerat honom, och han flyttade utomlands. Han är nu folkbokförd på liten ö utanför södra Thailand, och där är han ibland.

Men han är också mycket hemma i Sverige och har en flickvän som jobbar som kurator i Botkyrka. Vidare har han två barn i Sverige med olika mödrar, och förutom bil, segelbåt och en dyr lägenhet i Stockholm funderar han på att rusta upp en gård i Hälsingland och flytta dit.

36 år gammal, otroligt trevlig och enormt kunnig och insatt i förhållanden i Sverige, Indien och annorstädes. Han har rest mycket i hela världen men speciellt till Indien och Sri Lanka.

1979 åkte han och en kompis med bil, en Mercedes, ner genom Asien, bland annat genom Iran två veckor efter att ockupationen av amerikanska ambassaden inleddes. De blev arresterade i Teheran och satt en hel natt i förhör. Bilen sålde de slutligen efter ett års resa till ett pris som vida översteg inköpspriset. Köparen var Nepals premiärminister som samlade på Mercedes-bilar.

Fullständigt skrupulös

I Kodaikanal tar han det lugnt, njuter ett behagligt liv i Villa Kullsveden. Huset är på fyra rum och kök med tre toaletter, fullt utrustat med porslin och bestick. En anställd kommer varje förmiddag och fixar frukost, städar och tvättar. För alltihop betalar han 400 rupees i månaden.

Nära huset ligger dessutom svenska skolan med 27 svenska barn som bor i internat. Det är framför allt barn till missionärer och biståndsarbetare som arbetar i Indien och övriga Sydasien. Skolan har fyra anställda – två lärare, en fritidsledare och en husmor. Dit blir Dick ofta bjuden till påskmiddag, kyrkobesök och teaterföreställningar med barn agerande.

Men till detta schyssta, supertrevliga och kunniga måste läggas hans skrupulositet i fråga om affärer. Ty, vad gör att han kan ha semester 365 dagar om året och resa kors och tvärs över jorden och fram och åter mellan Indien och Sverige? Nu i vår har han redan hemma två gånger och i maj far han hem för att tillbringa sommaren i Sverige.

Jo, efter en karriär som inleddes med en ingenjörsexamen och två års utlandsarbete i Colombia bytte han bana och blev reseledare i Spanien. Där och då började han i början av 1970-talet förmedla tomter och hus i Spanien till svenskar.

Sedan fortsatte han med att mäkla lägenheter i Stockholm och startade en firma. Han förmedlade svarta lägenheter och nu började pengarna ramla in. Cirka 25 000 kronor i veckan tjänade han på det geschäftet.

Fram tills 1978 sysslade han med detta. Det året medverkade han för övrigt i TV-programmet Studio S. Fotograferad bakifrån talade han ut om handeln. Det var strax efter att han sålt firman och blivit utlandssvensk.

Vägrar betala skatt

Idag tjänar han pengar på att exportera grejer från Indien till Sverige och Västtyskland. Rörmo-keri-artiklar, beslag till antikaffärer etc. Jobbet gör en indisk agent åt honom mot kommission medan Dick bara behöver åka till Sverige ibland och sälja grejerna. På återresorna till Indien kan han som utlandssvensk köpa kameror, bandspelare med mera utan moms och sälja här.

En mycket intressant figur alltså och en total blandning av hjärtlighet och en helt oidealistisk inställning. Givetvis vägrar han betala skatt i Sverige.

Vi spenderade hela kvällen på hans veranda, snackade och drack öl – som Helge var ner till stan och inhandlade. Sedan bodde vi över natt på Kullsveden, och nästa morgon åt vi frukost på bananer, mango och mjölk, ägg och kaffe. Promenerade sedan de tre kilometrarna ner till stan, och passerade den svenska skolan – en massiv stenbyggnad i två våningar.

Skamligt avtal om repatriering av tamilska plantagearbetare

Andra dagen hade vi avtalat att besöka CERAC – Ceylon Repatriates Association – en organisation av repatrierade höglandstamiler från Sri Lanka. När vi var på Sri Lanka i mars träffade vi nämligen på folk engagerade i att stödja de tusentals tamilska te-plantagearbetare som enligt ett skamligt avtal mellan regeringarna i Indien och dåvarande Ceylon 1964 skulle utvisas från Sri Lanka till Indien, varifrån deras förfäder på 1800-talet hämtats.

Det kallades för "repatriering" trots att de utvisade helt saknade anknytning till Indien. Många lurades på sina besparingar och alla fick kämpa för sin överlevnad. Eftersom de repatrierade var vana vid ett höglandsklimat i Sri Lanka sökte sig de flesta till Tamil Nadus berg – till Ooty, Kodaikanal och några platser till. I Kodaikanal verkar CERAC och jag hade fått adressen till dess sekreterare **S. Sebastian**, och Helge hade haft kontakt med en holländsk volontär, **Bas de Lege**, som varit här nere ett år som instruktör.

Efter mycket letande hittade vi deras kontor i en sluttning nedanför staden. Där träffade vi på ett par trevliga anställda, själva repatrierade, men Sebastian och Bas de Lege var inte där. Vi valde att återkomma klockan 12. Då var Sebastian på plats men de Lege dök inte upp förrän vid tvåtiden.

Och både han och Sebastian var stressade, de skulle fara till Bangalore samma dag för ett krismöte med holländska hjälporganisationen Novip som finansierat en stor del av projektet men inte betalat någonting på över sex månader.

CERAC är en motsvarighet till HATSAC i Hatton, Sri Lanka. Man jobbar med de repatrierade som i stor utsträckning lever under usla villkor, sämre än de gjorde på plantagerna i Sri Lanka. Många lever som nästintill slavarbetare, plockar potatis på väldiga odlingar som öppnas i skogsområden mellan avverkningar.

Uteblivet studiebesök

Vi hade hoppats åka ut och besöka repatrierade men på grund av att det var mycket på gång samt ledningens resa kunde det inte låta sig göras. Men Bas de Lege lovade fixa så att några av dem på kontoret skulle följa med oss nästa dag. På kvällen skulle någon komma till vårt hotell och ge besked.

Men på kvällen var vi ju hos Dick och ett meddelande vi lämnat på hotellet nådde inte dem. Nästa dag finner vi på hotellet istället en lapp att de sökt oss och att en kille skulle vänta på kontoret mellan 9 och 10 på förmiddagen.

Kruxet var bara att klockan pinsamt nog nu var elva och när vi kom till kontoret är ingen där. Det är helgdag, tamilsk nyårsdag. En granne ger oss en nyckel så vi kommer in och kan lämna ett meddelande, men det kändes visset att vi inte ställde upp när de förberett ett program åt oss. Vårt pressade tidsschema tillät oss dessvärre inte att stanna ytterligare en dag. Vi måste ta bussen till Palni på eftermiddagen. Vi fick dock en hel del intressanta papper med oss.

Kortbyxor sönderslagna i tvätten

I Kodaikanal fick jag förresten ett nytt par kortbyxor uppsydda hos en skraddare. De röda hade slagits sönder i tvätten, som ofta bankas med stenar. Tyget köpte jag i en manufakturaffär för 25 rupees och arbetet kostade 15. Har fått blixtlås, hemlig innerficka etc. precis som på gamla byxor.

Ooty, Tamil Nadu, Indien, 15 april 1982

Turistort för rika indier

Hej, Igår var det tamilskt nyårsfirande här i staden som kort och gott kallas för Ooty – fast det fullständiga namnet är Udagamandalam (alternativt förenklat till Ootacamund) i Nilgirisbergen. Det firades med processioner på på gatorna, självspåkare med nålar genom kinderna och tungan. Känns därför som om ett nytt år har inletts.

Jag sitter i mitt rum på Blue Star Lodge, klockan är snart 8 på kvällen. Rummet är litet men rymmer en säng med hård knölig madrass, ett litet bord med marmorplatta, en stol och en hylla med spegel. Bra lysrör i taket och inte så värst smutsigt. Rent lakan och örngott. Betalar 20 rupees (motsvarande 3,35 i svenska kronor). Ändå ganska dyrt i jämförelse med föregående natts natts rum i Palni, kostade bara 6 rupees.

Befinner mig 2250 meter över havet vilket innebär att det är kyligt. Behöver tröja, kavaj, skor och strumpor – ovanlig klädsel annars. Natten är rejäl cirka 10 grader bara. Ooty med 70 000 invånare ligger i Nilgirisbergen i nordvästra delen av delstaten Tamil Nadu. Idag är det en stor turistort för rika indier, men är inte alls lika charmig och fin som Kodaikanal.

Serpentinväg från Kodai till Palni

Igår eftermiddag dröjde det innan vi kunde fara med en buss längs serpentinvägen från Kodai-bergen och Kodaikanal på 2100 meters höjd ner till Palni på slätten (300 meter över havet) alldeles norr om bergen.

Det var lustigt att redan när vi var på 2000 meters höjd såg man den upplysta staden där nere på slätten men vi behövde kуска 3 timmar i en fullpackad buss – vi fick stå upp hela vägen – nedför bergssidorna för att nå ljusen där nere. Kändes som att flyga.

Vi kom till Palni klockan 20:30, fikade på ett café och tänkte sedan fortsätta per buss tre timmar till den stora industristaden Coimbatore. Detta för att sedan idag först åka med miniatyr-järnvägen uppför bergen till Ooty och sedan fortsätta per buss till Mysore.

Men på kaféet träffade vi en tysk missionär som jobbat 16 år i Coonoor, på vägen till Ooty, nu var han på resa till Kodaikanal. Han berättade att järnvägen inte fungerar för närvarande på grund av en olycka som varit.

Sedan var expressbussen som vi hoppats skulle föra oss till Coimbatore försenad och den sista lokalbussen hade gått. Då beslutade vi att övernatta i Palni, en liten stad med 100 000 invånare och mest känd för sitt tempel som ligger på en kulle mitt i stan. Förresten när vi var på busstationen träffade vi en trevlig man, **S D Ambrase**, lärare vid ett skrivmaskinsinstitut. Han var pigg på att samtala och inom en kvart hade han lämnat adressen till sig själv i Palni; sin svärson och bror som bor i Coimbatore samt sin syster som är katolsk nunna i ett kloster utanför Madras. Där kan vi eventuellt bo när vi kommer till Madras.

Vardagliga möten i Sydindien

När vi bestämt oss för att inte längre vänta på expressbussen tog han oss med till ett hotell i närheten ägt av en vän till honom där vi fick två singelrum för totalt 12 rupees. Dubbelrummen var slut.

Sådana här möten hör till vardagen i Sydindien där folk är otroligt vänliga och generösa utan att vara påträngande. Så idag på morgonen efter kaffe på sängen – på alla hotell knackar kaffe- och teförsäljare på vid halv sju till sjutiden och erbjuder detta – för vi iväg med en buss till Coimbatore. Tre timmar rakt över slätten, värmen var inte så hög längre märkte vi.

Och det bekräftas i tidningarnas väderrapport att maxtemperaturen sjunkit från 39-41 grader för någon vecka sedan till 34-38 grader nu. Och det är stor skillnad. Så länge det inte går över 37 grader så känns vinden sval och frisk men därutöver blir den het. Väl i Coimbatore ville inte Helge fortsätta till Ooty och Mysore, utan stanna över natt och ta en direktbuss, sex och en halv timme till Mysore.

Djungel och plantager

Men jag ville fara vägen över Ooty och Nilgirisbergen. Så jag for själv med en buss klockan 12:30 uppför den branta sluttningen. Bergen är verkligen lustiga – slätten är alldeles platt och så plötsligt reser reser sig flera tusen meter höga berg rätt upp.

Fjorton hårnålskurvor på vägen upp till Coonoor, till en början genom tät djungel, längre upp börjar te- och kaffeplantantagerna samt eukalyptus-skogarna.

Framme i Ooty strax efter klockan 15, och finner det vara en ganska trist plats, ruffig, sjön kraftigt förorenad och dessutom bitande kyligt och mulet. Tänkte därför åka direkt vidare till Mysore, men den bussen var fullbokad. Istället fick jag boka plats på 08:00-bussen dagen därpå och nu ta in på ett billigt hotell över natten. Käkade middag på en kinesrestaurang.

Helge har förresten bestämt sig att åka hem till Sverige tidigare, redan om tre veckor om han lyckas ändra sin flygbiljett. Orsaken är att han längtar hem, speciellt till sin tjej **Anna-Lena**. Dessutom säger han att hans medhavda filmer kommer att vara slut ungefär då, och han tycker det är skönt att ha en månad på sig i Sverige innan han börjar jobba på Ystads Allehanda.

Ska bli skönt att resa själv

Det är helt OK, jag tycker det ska bli skönt att resa själv. Däremot innebär det just nu lite tvist mellan oss. Han vill nämligen på den korta tid som är kvar hinna besöka såväl filmindustrin i Madras, resa till Calcutta och upp till bergsstaten Sikkim.

Det innebär en kraftigt forcerad takt som jag inte vill ställa upp på, så antagligen får han resa själv efter Madras. Jag har fler ställen jag vill besöka på vägen och har inte för avsikt att ändra på planerna att komma till Calcutta lagom till 1 maj. På vägen ska jag träffa en svensk sjuksköterska, **Gudrun Isén** som reser runt i Indien och Bangladesh, och nu är i Nellore norr om Madras.

Bangalore, lördag 17 april 1982

Massor av god mat och öl

Bor på Hotell Hindustan, rum 24. Vilket härligt flödande nattliv i denna Indiens femte största stad, huvudstad i den kannada-språkiga delstaten Karnataka uppe på Deccan-platån med ett behagligt klimat. Jag sitter på kvällen klockan 22:20 utanför rummet i loftgången och tittar ut över en trafikerad gata.

Mitt emot ligger biografkomplexet Tribhuvan Kailash där just nu pågår 21:30-föreställningen av filmen *Tumhaare Bina*. Helge och jag kom nyss åter från en restaurang där vi ätit och druckit gott: Grönsaksbiffar, sweet and sour fisk med ris och öl. 27 rupees inklusive två koppar gott indiskt kaffe som görs på mjölk och pulverkaffe, alltså inte med vatten som i Sverige.

Det har blivit mycket gott ätande de senaste dagarna, för också i Mysore fanns det restauranger med rikliga utbud av goda rätter. Tomatsoppa och jättegod grönsaksgratäng med ost åt jag till exempel till lunch både igår och idag på Kwaliti-restaurangen. Och igår kväll var vi på en av flera trevliga takrestauranger i Mysore, och åt läcker mat och drack god öl i 65-centiliters flaskor.

Därav följer att det går åt lite väl mycket pengar dessa dagar, men det jämnar väl ut sig. Hittills under resan har jag förbrukat ungefär vad jag tillåtit mig till, 8 US-dollar per dag, motsvarande 47 svenska kronor.

När vi kommer till Madras ska jag köpa ett Indrailpass som berättar till obegränsat tågåkande i första klass under tre månader för 210 US-dollar. Då kommer jag att ändra min budget till att förbruka 6,5 US-dollar per dag i fortsättningen.

Underbara staden Mysore

Igår morse lämnade jag den changerade kurorten Ooty och for med buss klockan 8:00 till Mysore. En utomordentligt fin resa, först cirka en och en halv timme uppe på höglandet, genom ett landskap stundtals likt Englands Lake District med kullar och höjder med betande får, och däremellan teplantager som i Sri Lankas högland. Därefter ner från höglandets 2000 meter till 1000 meters höjd via sex hårnålskurvor och in i delstaten Karnataka.

Till en början genom täta skogar, och förbi entréerna till två väldiga nationalparker. Så in i den underbara staden Mysore, en av Indiens vackraste. Ren och snygg, fina byggnader, stora parker och så helt dominerande mitt i staden maharajans väldiga palats. Visserligen inte äldre än från 1912, men det är utformat på helt traditionellt sätt med torn och pelare, sandstenmurar, mottagningshallar med marmorgolv, silverdörrar, guldtäckta pelare och med mycket konst och idealiserande väggmålningar från maharajans och det brittiska kolonialstyrets tid.

Maharajans son bor kvar

Fram tills 1947 regerade maharajan över staten Mysore, men i och med Indiens självständighet upphävdes alla prinsstaterna. En son till den sista regenten bor dock fortfarande kvar i en del av palatset. Det mesta är emellertid nu museum och öppet för allmänheten. Vi var där igår eftermiddag ett par timmar

Även i övrigt är Mysore en behaglig stad, det är en sann njutning att bara ströva runt och till det positiva bidrar så klart klimatet. Det blir bara sisådär 33-34 grader varmt mitt på dagen, på grund av läget uppe på Decanplatån.

Helge och jag återsågs redan på busstationen i Mysore. Jag kom med bussen från Ooty klockan 12:35, steg av och frågade efter Coimbatore-bussen. Då hade den precis kommit in (den hade startat klockan 6 på morgonen.) Han berättade att han hade strövat runt i Coimbatore till synes som enda utlänning i stan, gått på bio och haft det fint.

Tillsammans följde vi med en kille som kände till ett bra hotell. Sådana hjälpare dyker alltid upp vid alla bussar och tåg så det är aldrig några problem med att fixa

inkvartering snabbt. Sudarshan Lodge mitt emot konstmuseet, inrymt i ett mindre av maharajans palats. 40 rupees för ett bra dubbelrum med egen dusch och toalett.

En njutning att spankulera runt i den lagom stora staden, in i boklådor och snackade med gubbar som skrev på uråldriga Remington-skrivmaskiner – vi fann till och med en fungerande sådan från 1800-talet. De sitter ute på trottoaren, och skriver brev och ansökningar åt folk som behöver hjälp med det. Vi besökte också affärer där Mysorens främsta specialprodukt saluförs – sandalträ, väldoftande och fint. Sandalträ finns som rökelse, tvål och mycket annat.

Bangalore – and what next?

Idag tog vi efter frukost på Punjabi Restaurang (grönsakskotletter, rostat bröd och kaffe) en långpromenad bort till en största kristna kyrkorna i Indien, St. Philomenas Cathedral, ett väldigt byggnadsverk i nygotik från 1933. Längs väggarna en serie målningar med passionshistorien och nere i kryptan ligger en manslång korsfäst Jesusgestalt i trä, och invid kan man stoppa pengar i en låda som leder ner till en avsats under golvet i kryptan. Nästan makabert! Därefter var vi på konstmuseet och såg på unika fotografier från kolonialtiden och maharajans samling av konst och musikinstrument.

Lämnade hotellet klockan 13, åt lunch och for sedan med buss 15:30 till Bangalore, en resa på 130 km avverkade på tre timmar för att vi åkte en lokalbuss. Det finns också non-stop-bussar, men kön till den var 50 meter när vi kom till busstationen.

Tyvärr var det för sent att gå till posten för att kolla Poste Restante – de stängde 17:30 men imorgon är det också öppet på General Post Office från klockan 8 till 14 har vi fått veta.

Med våra tunga packningar gick vi därför direkt till Hindustan Hotell som rekommenderas i den excellenta resehandbok som jag köpte i Lund alldeles innan vi stack – ”*India – a Travellers Survival Kit*” av australiensaren **Tony Wheeler**. Här fick vi ett stort rymligt rum med egen toalett och dusch, rent och snyggt. Det är ett mittemellandyrt hotell. Det finns hotell i alla prisklasser, från 15 rupees upp till 300 per natt.

Helge och jag har nu beslutat för fortsättningen. Vi åker till Madras på måndag och då ska vi köpa tågbiljetter och göra filmreportage bland annat. Sedan ska vi försöka träffa sjuksköterskan Gudrun i Nellore och ta oss upp till Calcutta lagom till 1 maj.

Därifrån upp till Sikkim. Det blir det sista gemensamma vi gör. Helge ska försöka ändra så att han får flyga hem från Delhi den 11 maj. Från Sikkim far han därför direkt bort till Delhi, med ett stopp i Agra. Medan jag stannar uppe i Himalaya om jag vill.

I och med att Helge inte har för avsikt att åka till Bangladesh funderar jag på att vänta med att besöka det landet tills augusti då min vän **Jamil** i Göteborg ska fara hem på semester, och det vore kul att resa med honom. Sedan kan jag flyga från Dacca över till Rangoon i Burma, varifrån jag har min hemresa bokad till den 1 september.

Bangalore 18 april 1982

Nu är det inte längre kväll i Bangalore. Det är söndag morgon, klockan är 9. Natten har varit ljuvligt lagom varm, vi befinner ju oss på 1000 meters höjd. Jag har lite ont i halsen, haft i några dagar. I övrigt mår jag utmärkt. Magen är perfekt efter två diarréperioder i början av resan som avhjälpes med kolsuspension. Därefter inga problem trots att jag dricker vattnet och alla dessa läckra pressade fruktjuicer. Strax ska vi till posten. Hoppas det finns något att hämta. Vänliga hälsningar

LARS EKLUND

PS Bifogar förresten två klipp om bussolyckor. De är enormt vanliga. Varje dag står i tidningarna om bussar som kör i vrålfart. Illa med tanke på smala vägar och mycket folk, djur och fordon överallt.

Fortsättning på resan i Resebrev nr 39,
http://larseklund.in/resebrev/39_bangalore-chennai-trivandrum1982.pdf

22 killed in bus smash near Tirunelveli

The Hindu
15-4-81

From Our Staff Reporter

TIRUNELVELI, April 14.

Twentytwo persons were killed and 40 persons were injured, four of them seriously, in an accident this evening near Tirunelveli when a U.P. tourist bus coming from Nagercoil dashed against a passenger bus of the Kattabomman Transport Corporation, proceeding to Nagercoil from Tirunelveli.

The accident occurred about 10 km from Tirunelveli near Ponnakudi village.

Of the 22 dead, 21 (13 men, six women and two children) died on the spot and another woman died at the Tirunelveli Medical College hospital.

Forty persons who were injured have been admitted to the hospital at Tirunelveli.

In the accident, the tourist bus from Lucknow had crashed on to the right side of the KTC bus just behind the driver's seat and had ripped off almost the entire right side of the bus body and in the process crushing the KTC bus passengers.

The tragedy occurred around 3 p.m. after the tourist bus negotiated a curve on the National Highway. The visibility should have been good as the area is almost barren and the road is straight thereafter.

The tarred portion of the road measured 23 feet and it was flanked by metalled surface on both sides.

The KTC bus was seen fixed on to the gravelled road on its left side, whereas the tourist bus had swerved to the right from the middle of the road and had plunged into the KTC bus.

The

picture with torn limbs and the personal belongings of the victims strewn over a wide area. There was even a headless body.

The Tirunelveli DIG of Police Mr. E. Hariharan and the Superintendent of Police, Mr. L. Ranjit Singh who were at Kanyakumari in connection with the Vice-President's visit there today, rushed to the accident site and arranged for the removal of the bodies.

The Collector of Tirunelveli, Mr. N. S. Hira, visited the accident spot and also the hospital where the injured were being treated. The District Revenue Officer, Mr. A. Ratnaswami, told THE HINDU that arrangements were being made to disperse Rs. 1000 from the Chief Minister's relief fund as early as possible to the families of those killed after identification. He said the service organisations in Tirunelveli were being approached for blood donation and the Madurai Rajaji hospital had also been asked to rush bottles of blood to Tirunelveli.

At the hospital, writhing in pain, Mr. Motilal, a clerk of the Sarvodaya Sangam of Tirumangalam who was travelling in the KTC bus to Panakudy, said after this collision, he was profusely bleeding and soon after lost consciousness. He could have only a hazy feeling that someone lifted him and put him into a van.

Somasundaram (28) of Vellanadu and Mrs. Ranjitham (35) of Panankulam who were injured in the accident, could not say how the accident occurred as it had happened in a trice.

Of the 22 persons who died, 21 were those who were travelling in the KTC bus and one woman who died in the tourist

The 'main road' was too narrow for them to escape

THANJAVUR, April 14.

Fortyfive sheep met with a tragic end in the main road near Manankorai, 10 km. from here because the road was very narrow.

Two flocks of sheep going on the road were frightened by two lorries speeding in opposite direction. The sheep from one flock while trying to run for safety jumped down into a dry canal, about 2.5 metres deep. Since hundreds of sheep jumped on the same spot one after another, 45 of them died. Fifteen also sustained serious injuries.

There was hardly any escape route on the road for the poor animals which leaped to death. — Our Staff Reporter.

PERIYAR LAKE NATIONAL PARK. Foto: Helge Rubin

KODAIKANAL. Foto: Lars Eklund

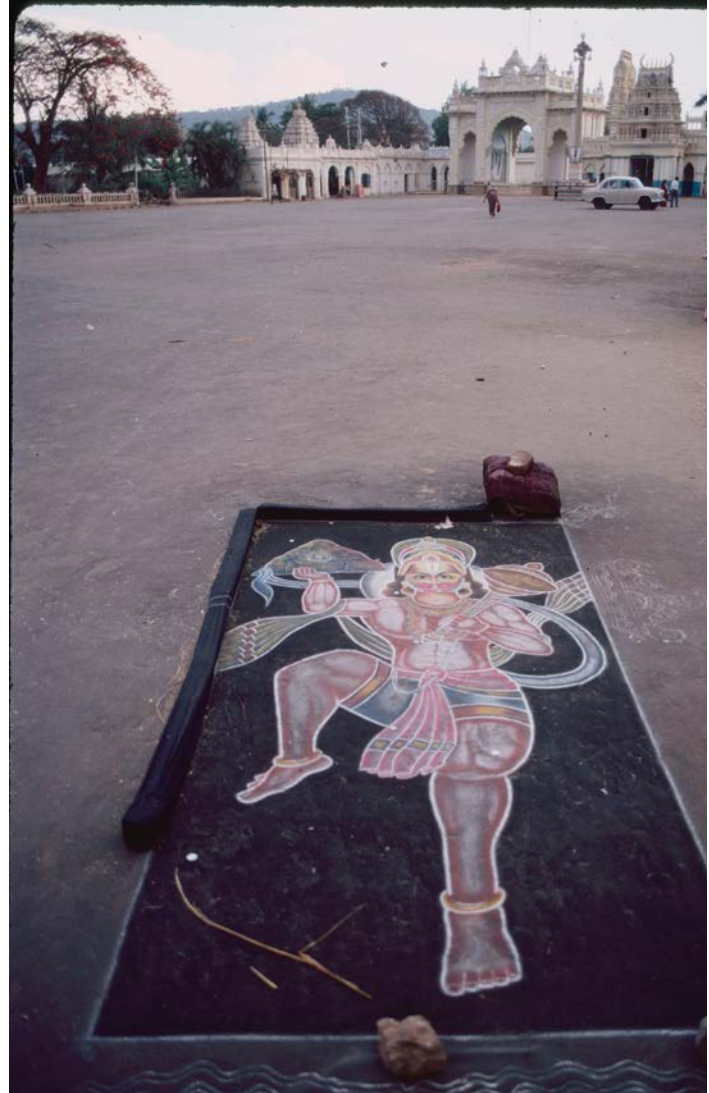
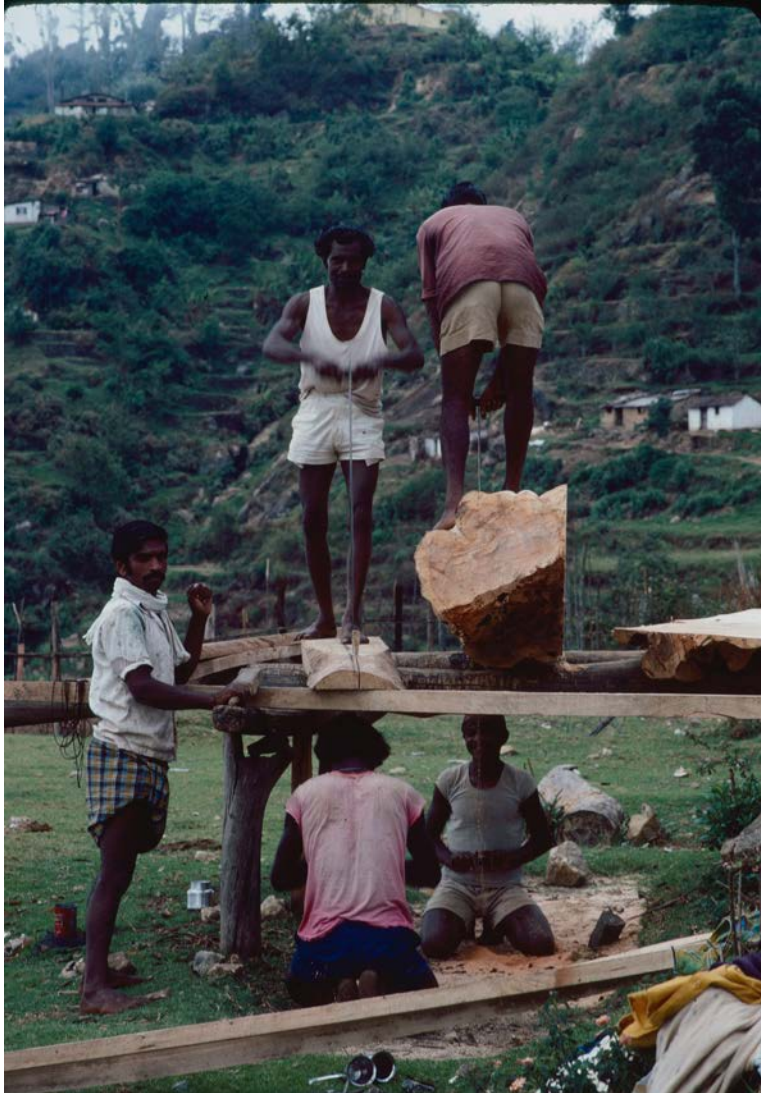

KODAIKANAL

Foto: Helge Rubin

MYSORE

BANGALORE. Foto: Helge Rubin

John David, flykting från Burma som vi träffade i Bangalore. Majoriteten av den en miljon stora gruppen av indier som bosatt sig i Burma under den brittiska kolonala styret 1885-1937 tvingades fly landet under andra världskriget. Sedan general Ne Wins militärregim tog makten i Burma 1962 fördrevs de 300 000 indier som ännu fanns kvar i landet.

NÖJESLIV I BANGALORE. Foto: Helge Rubin

SYDASIENRESAN 1982

- Sri Lanka 2–31 mars. Inledning på resan
  - Moskva-Colombo-Matara [Resebrev 37](#)
  - Dambana-Kandy-Kotmale-Hatton [Resebrev 135](#)
  - Jaffna-Vavuniya-Negombo-Talaimannar [Resebrev 136](#)
- Indien. 1-11 april. Rameshwaram-Madurai-Trivandrum-Alleppey-Periyar Lake. [Resebrev 38](#)
- Indien. 1-11 april. Ooty-Bangalore-Mysore-Kodaikanal [Resebrev 10](#)
- Indien. 19-26 april. Bangalore-Chennai-Trivandrum [Resebrev 39](#)
- Indien 27 april–1 maj. Trivandrum-Chennai-Nellore-Bhuaneswar-Kolkata [Resebrev 40](#)
- Indien 1-6 maj. Calcutta
Första mötet med min blivande hustru Bubu [Resebrev 9](#)
- Indien 7-11 maj. Darjeeling [Resebrev 35](#)
- Indien 12-21 maj. Sikkim [Resebrev 124](#)
- Indien/Bangladesh. Siliguri-Saidpur-Bogra [Resebrev 41](#)
- Bangladesh. Dhaka. [Resebrev 42](#)
- Bangladesh. Sylhet-Rashidpur [Resebrev 43](#)
- Bangladesh. Chittagong-Rangamati- Cox's Bazar [Resebrev134](#)
- Bangladesh. Dhaka- Barisal-Khulna [Resebrev133](#)
- Indien 27 juni-8 juli. Calcutta igen. [Resebrev 123](#)
- Indien 9-11 juni. Kondagaon, Bastar. [Resebrev 74](#)
- Indien 12-20 juli. Delhi-Jaipur-Jodhpur-Jaisalmer [Resebrev 75](#)
- Indien 23-31 juli. Jodhpur-Ahmedabad-Bombay-Pune [Resebrev 76](#)
- Indien 3-7 augusti. Goa [Resebrev 77](#)
- Indien 8-14 augusti. Hospet/Vijayanagar-Hyderabad-
Bhubaneshwar/Puri. [Resebrev 78](#)
- Indien 15-25 augusti. Calcutta. [Resebrev 11](#)
- Burma 26 augusti – 1 september. Rangoon. [Resebrev 66](#)